

עליה לתרופה

גליון שבועי למבקשי התרופה והעצה לעובדא למעשה במשנת רביה"ק מוהר"ן מברסלב זיע"א

רוצה לנצח את המלחמה? השתמש בכח הדיבור!

על הפרשה אל תשתעבד לתווית

הנפש היהודית עדינה ולא מסוגלת לשאת עול גלות, גם כשנקלעים למצבים דחוקים אסור להסכים להשתעבד למצב.

לכסף נחשבת התנהגות רגילה ומתקבלת, המרדף אחרי ממון טבעי הוא. הגוי לא נפרד אף פעם מקליפת נחש הקדמוני, הקליפה לא מכבידה עליו, היא העור שלו, חלק בלתי נפרד ממנו. הגוי נולד בתוך הקליפה והיא כל עולמו. יהודי לא יכול אף פעם לקבל את ההשתעבדות לכסף באופן טבעי, הנפש שלו לא סובלת עבודתו. בזמנים של קושי ודוחק צריך להיזהר מאוד לא להפוך לעבד, לא להשתעבד ולא לאבד צלם אנוש גם כדי להרוויח כסף.

לפחות תקשיב

ומכאן לנקודה של חיזוק מתוך הפרשה השנייה, בחוקתי. בפרשה זו התורה מציבה שתי אפשרויות זו לעומת זו. אם בחקותי תלכו ואם לאו ח"ו. הדרך הראשונה מניבה ברכות והשפעות והשנייה צרות צרורות. הפרשה פותחת באפשרות המבורכת ולאחר רשימת הברכות מופיעה האפשרות האחרת וראוי לשים לב למילים הפותחות 'ואם לא תשמעו לי'. שמיעה בליבא תליא - השמיעה תלויה בלב ואינה דורשת מאמץ מיוחד, רק להקשיב. יתכן מאוד שכל הנפילות יכולות היו להיחסך על ידי פעולה מאוד פשוטה שיכולנו ואנו עדיין יכולים לעשותה גם באפס כוחות ובשפל המדרגה. התביעה הגדולה היא למה, למה לא אינך מוכן לתת לעצמך את ההזדמנות הזו. כל הנפילות הגדולות שהיו לאבותינו ולנו הגיעו מתוך ייאוש והזנחת הדברים הקטנים שכן אפשר היה לעשות. וכך כותב רבי נתן על דור החורבן: 'אף על פי שכבר עברו על עברות חמורות מאוד, אף על פי כן בפנימיות ליבם היה ליבם עדיין בוער להשי"ת, ועל כן היו צריכים להתגבר על כל פנים לחטוף איזה הלכות ללמוד על כל פנים מעט בכל יום... ולא עוד אלא ולא שמעו בקולי, היינו שעל כל פנים היו מחויבים לשמוע ולדבק עצמם בקול ה' הקורא בקול גדול בלב האדם, וצריך כל אדם להטות ליבו לשמוע בקול ה' שעל כל פנים יהיה לו רצונות חזקים וכיסופים גדולים להשם יתברך'.

גם כשאתה נופל ומשוכנע שמצבך גרוע, אולי אינך יודע אבל הלב שלך עדיין בוער. המנוע פועל במלא הקיטור ומפיק כמויות אדירות של אנרגיה רוחנית. אבל אתה מסתכל על עצמך ורואה גרוטאה חבוטה, מתייאש מעצמך ונגרר לנפילה נוספת. תבין, צועק רבי נתן, הלב שלך עדיין ער והוא אפילו מצוי בקשר חזק מאוד עם ה', הלב שלך שומע, הנח לו, תן לו להקשיב לכסף להתגעגע. אין לך מושג כמה שווה געגוע של יהודי. כל הנפילות הגדולות מתחילות באטימת אוזניים. קשה לך? עד שתזכה, תן ללב להתגעגע.

(ע"פ ליקו"ה שכירות פועלים ב', ופריקה וטעינה ד')

השבוע נקראות שתי פרשיות, בהר בחוקתי. הפרשה הראשונה מביאה אלינו את דבר ה' מהר סיני, למרגלות ההר הזה הוסרה מעלינו קליפה קשה שליוותה את אבותינו עוד מחטא עץ הדעת, קליפת נחש הקדמוני, ומאותו רגע נאסר עלינו להשתעבד למישהו מלבדו יתברך. הגויים שלא עמדו בסיני נשארו בקליפתם. העניין הזה יסביר לנו את ציווי התורה בנוגע להעסקת עבד עבר שאדונו מצווה לשמור על כבודו ונוחיותו עד שנדמה כאילו קנה אדון לעצמו.

נפש יהודית היא יצירה עדינה ורגישה, מאז הוסרה מעליה קליפת נחש הקדמוני היא איננה מסוגלת לשאת עול קליפות אפילו רגע. עונות ופגמים וכל לכלוך מטריד את שלווה ומעיק עליה. אבל בעולם הזה ישנם מצבים מעיקים, יש קשיים ודאגות, והסכנה הגדולה היא שהדוחק לא יחזיר את הנפש לקליפת נחש, למצב משועבד.

עבדי השם

במצבי דוחק אדם שרוי בסכנה, הוא עלול לשעבד את עצמו עבור כסף. במצבים קיצוניים מאוד הוא עלול למכור עצמו לעבד. בשלב הזה יתכן שהוא נקלע אליו הביתה, אתה קונה אותו, כעת מצפה ממך התורה שתעצור ולא תניח לו להמשיך ולהידרדר, 'לא תעבוד בו עבודת עבד', תעשה סוף טוב לסיפור הגלותי הזה.

בכל סוג של התמודדות הסכנה הגדולה באמת נמצאת דווקא בתדמית - לא כמה קשה לך אלא מה הקושי מנסה לעשות ממך. אם הדחק הכלכלי עושה ממך עבד, אתה בסכנה. אדם נוטה מהר מדי לקבל את התוויות שמוצמדות לו, הוא משתכנע בקלות שמה שעובר עליו זה הוא, ומכאן קצרה הדרך לצלילה מחודשת אל קליפת נחש הקדמוני.

הקליפה היא מעטפה של הנפש, וכשאדם מסתובב בעולם עם הרגשה של מסכן ואומלל ולא מסוגל, השתלטה עליו קליפת נחש הקדמוני. את הקליפה הזו צריכים להסיר ולפיכך מזהירה התורה את קונה העבד לנהוג בו כבוד, לא להניח לו להמשיך להידרדר. אם ראיית יהודי שקשה לו, עזור לו להתרומם אל תיתן לקליפה להשתלט עליו.

יהודי משועבד לגורם אחד בלבד - להשי"ת, ומרגע שאתה מצוי תחת בעלות שמים, אין לך רשות לסחוב על הגב שום דבר אחר, וזה מה שעושה אותנו כל כך שונים מכל הגויים. בתרבות הגויים שפולשת לצערנו גם אלינו, השתעבדות

יום ד' ראה תקצ"ב.
אנו סומכים על כחו של זקן דקדושה שהוא לוחם בעדנו מלחמות ה' וכו'. אף העצה הפשוטה לזה לשמר הזקן הוא על ידי הדבור פה, כי הדבור יש לו כח גדול מאד, ועל ידו מנצחין כל המלחמות, וכמו שלענין הזקן הפשוט כגון לזכר למודו צריכין לחזר פרקו בפיו כמה וכמה פעמים בידוע בחוש, כמו כן לענין הזקן הזה שהוא העקר, צריכין לחזר בפיו הזקן הזה, הן בינו לבין עצמו לזכר לעצמו דברי מוסר בכל יום מה יהיה תכליתו לעולם הבא ומה יהיה סופו לנצח וכו', וכן לזכר עם חברו בזה, כי הדבור יש לו כח גדול להזכיר את האדם, בבחינת פי מדי דברי בו זכר אצורנו.

ועקר נצחון המלךמה של זה העולם שהיא מלחמה ארפה מאד מאד בלי שעור, עקר הנצחון הוא על ידי הדבור שהיא הקלי זון של ישראל פי אין כחני אלא בפה. וזה בחינת למנצח שהתחיל דוד המלך עליו השלום רב המפורשים שבתהלים, ופרש רש"י שעשה המפורז בשיבילי הלויים שייאמרוהו שהם מנצחים בשיר וכו', ואנחנו פרשנו זה הפרוש גם על כל ישראל, ופרושו בפשיטות. למנצח. שהוא למי שרוצה להיות מנצח המלחמה בזה העולם יאמר זה המפורז וזה המפורז וכו' והבן היטב, וכמו כן הוא לענין התבודדות שהוא גם כן בחינת אמירת תהלים במל שמבאר במקום אחר. גם דוד אמר למנצח זה על עצמו כמשא ומתן את עצמו ואומר למנצח ממור לזוד, הינו לזוד שמנצח כל המלחמות על ידי דבורו ואומר עתה זה המפורז, וכו' צריך כל אדם אפילו במדרגתו השפלה לידע ולהאמין שבוניא הוא מנצח הרבה על ידי כל דבור ודבור של שיחה והתבודדות שאומר, כי זהו נצחון נצחי שנספך לעולמי עד ונצח נצחים, ואם יהיה חזק בזה שעד שתצא נפשו ממש יעסק בזה יהיה אף שיהיה ויעבר עליו מה.

בדאי ינצח המלחמה בחסדו הגדול: **נתן מברסלב.**

שיעורים קבועים

יום	ראשון	לוקטני	ליקוטני	הדף
שבת	כד	מ:	קפב	קיה
א	כה	מא:	קפג	קית
ב	כו	מא:	קפד	קיז
ג	כז	מב:	קפה	קכא
ד	כח	מב:	קפו	קכב
ה	כט	מג:	קפז	קכג
ו	א	מג:	קפח	קכד

אחי היקר!

השבוע הזה אנו סופרים ספירת העומר, ומשתדלים להתעורר לתקן את מידת היסוד. עיקר עבודת שבוע זה הוא לתקן את ההתקשרות להש"ת. ועיקר הדבר הוא בענין תיקון המחשבה.

ובענין זה יש חלק של סוד מרע ויש חלק של עשה טוב, וכמעט שאין אפשר להצליח בענין קדושת המחשבה, אם לא מעורר את עצמו בעשה טוב, להתרגל לחשוב מחשבות טובות של קרבת ה'.

והנה רביז"ל סיפר מעשה מסבו רבי נחמן מוהרדקא ז"ל שהפליג באינה, ולא היה להם לאכול כמה ימים, וכאשר באו לעיר אחת, לא היו שם יהודים, וישמעאלי אחד לקח אותו והביא לו לחם לאכול, וכיון שכבר לא אכל כמה ימים, נטל דיו וברך המוציא, והנה נזכר במחשבתו מהפסוק "אל תלחם לחם ועיך" - כלומר שלא יאכל לחם של רע עין. ולא ידע מה לעשות כיון שכבר בירך המוציא, אך בכל זאת כמעט שלא אכל, ואז בא על מחשבתו הפסוק "ואת העורבים צויתי לכלכלך" - כלומר שפעמים ה' שולח את האוכל דרך העורבים, וייתכן שהפעם שלח דרך ישמעאליים, ואז אכל. (שיחות הר"ן ז')

וכאשר סיפר זאת רביז"ל אמר שכך צריך להיות לענין המחשבות הבאות לאדם בלבד, שבתחילה בא מחשבה מבלבלת ומרוקת, ואחר כך ה' שולח לו מחשבה אחרת של התקרבות. כי שמירת המחשבה, היא לא רק להזהר מדמיונות, אלא היא שמירת קשר של נאמנות להש"ת, על ידי שחושבים ממנו הרבה מחשבות. וזו עיקר המטרה של הזהירות ממחשבות אסורות, לשמור את קשר הברית להש"ת.

יש זמנים שאפשר לדבק את המחשבה במחשבות קדושות, לחשוב ממש מאלקותיו ית' - מחשבות של גדולת ה' וכו'. אך יש דרגא פשוטה השייכת לכל עת, והיא, לשמור את המחשבה. לא לחשוב מכפירה וטבע, כעס ועצבות, אלא לתפוס את המחשבה, ולהסתכל על דברים שקורה לו, מקרים שרואה או שומע, בעיניים של אמונה. זהו שמירת המחשבה. צריך להיות ערני מאוד לכן, כי האדם בקלות נתפס לחכמת הטבע, חושב מחשבות של כעס, מחשבות רעות על אחרים, מחשבות לא טובות על עצמו, זכרונות מהעבר וכו', ועל כן צריך לתפוס את המחשבה ולהכניס בכח מחשבות אחרות. זה לא רק עצות ועידוד בכדי שיהיה הכח להמשיך הלאה, אלא זהו בדיקת הנאמנות שלנו כלפי הש"ת, יש בזה בחירה, אין האדם מסתכל על הש"ת ועל הקשר שלו עם הש"ת. יש הבדל גדול מאוד למעלה, האם המחשבות של הקשר שלו עם הש"ת, הם מחשבות של שמחה וחיות - מחשבות של קרבת ה', או להיפך.

זהו עומק הסוד של התחזקות, שרביז"ל כן כל ההיריון הזה לשמור את עצמנו מחלישות הדעת, לחפש ולבקש נקודות טובות, או לחשוב מחשבות של התקרבות, לעשות עצמו כבן "כי הלא הש"ת כבר קראנו בנים".

וכאשר אדם חוגר עצמו למלחמה זו, אזי הש"ת עוזר לו ושולח לו מחשבות של התקרבות, וינחם אותו על ידי שיזכיר לו עוצם העושר הטמון בנקודה טובה שלו (עיי' בליקו"ה השכמת הבוקר א', שהאדם צריך לחפש נקודות טובות, ועל ידי זה הש"ת בעצמו מנחם אותו).

****

והנה היה פעם מעשה ברב אחד שהיה מיצר ומציק מאוד לאנשי רביז"ל. פעם אחת הורה רביז"ל לתלמיד חכם מאנשי, שישב מחוץ לפתח ביתו של הרב, וכל מה שהרב פוסק יאמר הוא הפוך, בלי לבדוק, אם הוא צודק. וכן עשה, ששאל את היוצאים מבית הרב, מה פסק? ואמר להם תאמרו לרב שאני אמרתי הפוך, וכן חזרו ונכנסו שוב ואמרו לרב שיש בחוץ ת"ח שפסק הפוך, קם הרב ובדק וראה שאכן טעה בפסקו, וכן היה מספר פעמים עד שהרב יצא בבושה גדולה מהעיר.

ומוסר גדול יש במעשה זה. כי האדם רגיל מאוד מטבעו להלך אחר ההרגשים וההבנות שלו, כלומר יש לו רב' משלו. ולכן כדבר ראשון, צריך להיות מאוד אמיתי, ולא להיות משוחד: "מה לעשות שאני מרגיש כך...? מציאות...!"

אלא יש לו להסתכל בעין אמת, בלי הרבה להתווכח עם עצמו. ובכל פעם בכל דבר שנעשה עמו, יחשוב: "מהו האמת לאמיתו...??" - "מהו דעת הצדיקים על מה שראיתי או שמעתי...?" - "מה כתוב בספרים על מקרה כזה...?" - "מה נעשה באמת בשמיים כאשר אני מתפלל...? לא מה אני מרגיש"

כאישי אחד בלב אחד

שלמה וקומה אחת שלמה, ואדרבה דווקא העובדה שידעותיהם שונות, היא כל יופי החכמה, שהיא התורה, שכלולה מגוונים הרבה, ועל כל אלה באה הברכה 'חכם הרזים' וכמבואר במהרש"א, לכן שייך כל זאת רק בארץ ישראל, שמנעימים זה לזה, ועל ידי כך נבנית הקומה דקדושה, לעומת חו"ל ש'חובלין זה לזה' וכו', שעל כן יש צורך לתקנם על ידי מוחין של ארץ ישראל.

ועתה יתבאר לנו על פי האמור מאמר עולא 'אין אוכלוסין בבבל': כי אף שאמנם כל התנאים והאמוראים הקדושים, יסודי עולם, היו כולם מבבל וכל עיקר שיעור תורתנו הלא הוא התלמוד הבבלי דווקא, אולם היא הנותנת, כי כל מוחם ודעתם הגדולים והקדושים של התנאים והאמוראים הקדושים נמשך מארץ ישראל, וכל כוחם ותורתם הם מוח ותורה של ארץ ישראל, כמבואר בדברי רבינו ז"ל בכמה מקומות שכל מקום בחו"ל שמקדשים אותו ישראל עם קדוש, הרי הם מקדשים אותו בקדושת ארץ ישראל, כי ממשיכים לשם קדושת ארץ ישראל. וזהו 'אין אוכלוסין בבבל' - מצד עצמה, כי אם מה שמקבלת וממשכת מארץ ישראל.

והנה עיקר גודל מעלת מעמד הר סיני (בפני עצמו) הוא האחדות המופלאה ששררה שם בין עם ישראל, כפי שמעידה התורה 'יוחן שם ישראל' - 'כאישי אחד בלב אחד', וכפי שתירצו את השאלה המפורסמת על המובא בהגדה של פסח 'אילו קירבנו לפני הר סיני ולא נתן לנו את התורה - דיינו'. שהלא השאלה זועקת מאליה: אילו קרבנו להר סיני ולא קיבלנו התורה - הלא לא קיבלנו כלום, ואין עמינו עם אלא בתורתו. ואיך אם כן מביא בעל ההגדה "דיינו"?

לשאלה זו תשובות רבות. שאחת מהן, אותה תירצו רבים מהמפרשים, היא הנוגעת לעניינו: מעלת קרבתנו הר סיני בפני עצמה, כפי שאמרנו, היא האחדות, אותו 'כאישי אחד בלב אחד', ובה לבד, באותה אחדות, כבר 'פסקה זהמתן' של ישראל, למרות שעדיין טרם קיבלו את התורה. כי כל ענין התקבצותם היתה הכנה ועשיית הכל, שיהיו מוכנים לקבלת התורה שנעשית ע"י האחדות של ששים רבוא ישראל, כמבואר במהרש"א הנ"ל, וכפי המבואר בליקו"ה נתתנו אז בחינת מוחין של חו"ל ונכללו במוחין של ארץ ישראל, כי נשפע אז שפע עליון במדה מרובה ובאו על תיקונם כל המוחין של חו"ל.

על פי זה, נבין את הלשון 'כאישי אחד בלב אחד', כי על ידי שנכללו ה'חובלין' במוחין של ה'נעימים' ונעשה שלום ואחדות אמיתי, על ידי כך היתה קבלת התורה. כי כל זמן שאין אחדות ושלום אמיתיים, אין ההתקבצות בשלמות חו"ל ואין התורה נקנית אלא בקיבוץ.

בשיחות הר"ן (שיחה צ"א) אומר רבינו הקדוש: "וכל אחד מישראל יש לו אות בתורה, כי ששים ריבוא אותיות התורה [הם] כנגד ששים רבוא נשמות ישראל. וכשיש חסרון באחד מישראל נמצא שיש חסרון בהתורה ששם שורש נשמות ישראל, ועל כן בוודאי אי אפשר לאהוב את התורה בשלימות. אבל כשיזהר מדבר על שום [אדם מ]ישראל ולבלי למצוא שום חסרון בשום [אישי]ישראל, נמצא שאין בהתורה שום חסרון ומום, אזי בוודאי יאהוב את התורה מאד ואז יתמיד בלימודו מגודל האהבה, וזהו תורת ה' תמימה משיבת נפש" וכו' עיי"ש.

על מנת לנסות להבין ולהעמיק יותר בביאור ענין השישים ריבוא אותיות וששים ריבוא נשמות ישראל שכנגדם, נעייך בגמ' ברכות (דף נ"ח ע"א), שם אומרת הגמרא, "הרואה אוכלוסי ישראל אומר ברוך חכם הרזים". ומבאר המהרש"א שם (ד"ה חכם הרזים): למאי דמסיק דאין אוכלוסין פחות מששים ריבוא, יש בהן ג"כ ששים ריבוא דעות מחולקין, והוא כלל כל הדעות, שע"כ נתנה תורה לששים רבוא במדבר להיות התורה כלולה מכל דעה וחכמה ואין להוסיף עליה וכו', כי אי אפשר שיהיה עוד דעת אחרת על ששים רבוא".

נמצאנו למדים שכל קומת התורה הקדושה נבנית רק על ידי קומתו של עם ישראל שהם ששים ריבוא, וכפי שגילה לנו רבינו במאמר אזור (ליקו"מ ח"א, תורה רפ"ב) שכשדנים את האדם לכף חובה בזה ממש מורידים אותו לחובה, נמצא כשמדברים ומוציאים חסרון באיש ישראל, שעל ידי זה מחסיים מ'קומת' עם ישראל בזה מחסרים ממש חו"ל מקומתה הקדושה של התורה, כי רק ע"י ששים רבוא נבנית התורה.

ובמהשך הגמ' שם: "אמר עולא נקטינן אין אוכלוסין בבבל". ולכאורה קשה להבין את מאמר עולא. מפני מה אין אוכלוסין בבבל?

ואפשר לבאר מאמר זה בדרך רמז, על פי המובא בליקו"מ במאמר 'חבליים נפלו לי' (ליקו"מ ב, תורה ע"א) על הגמ' 'חבליים - אלו תלמידים שבבבל שחובלין זה לזה בהלכה', והם מוחין פגומים וכל תיקונם הוא רק מה שנופלים [נפלו לי] ונכללים במוחין של ארץ ישראל שמנעימים זה לזה בהלכה. עולה, אם כן, מדברי רבינו ז"ל, שמוחין בשלימות הם רק מוחין של ארץ ישראל, שמנעימים וכו', ואין מוחין של חו"ל נקראים מוחין אלא בשם המושאל.

ולכן לפי שביארנו שאוכלוסין נקראים כך כאשר הם כלולים יחד מדעות משונות ולמרות זאת הם מהווים חטיבה אחת

זה

נקרא לנצח את המחשבות, ללכת עם האמת גם כאשר לא מרגיש את האמת.

וכמו כן בכל מיני רמזים שאדם רואה כאילו מרמזים לו משמים שהוא רחוק, יש לו להתחזק ולהסתכל בשכל של כל דבר באופן שהשכל יאיר לו 'איך להתקרב להש"ת על ידי אותו הדבר' (ליקו"מ סי' א'), כלומר כל מחשבה שמביאה אותי לראות איך אני רחוק מה' אני לא מתווכח איתו, אני פוסק בוודאי הפוך ממנו. וגם אם לא הצלחתי לשכנע את ההרגשים, בכל זאת אני יודע את האמת, ואני לא מאמין למה שאני מרגיש. כי עם השכל משתמשים רק לבוא למחשבות של התקרבות לה' - מחשבות מחזקות ומעודדות.

בא לקבל שבת פרשת בח' לאור דברי מהר"ת בהלכות ספירת העומר הלכה ב' שבהם מתגלה איך עלינו לספור שבועות בימי הספירה, לזכות ליובל הגדול, לקבל התורה מחדש ע"י שמחה וחיות חדש שיאיר עלינו ע"י מצות ספירת העומר.

עלינו לשמח בחי' קבלת התורה - לשמח בתפקידנו

הנחת כל פש משיאל לקבלת התורה בחג השבועות הוא ע"י ספירת העומר, שע"ז עלינו לזכות להביא מנחה חדשה להשם, היינו לזכות לשמחה גדולה בעבודת השם, שכל דבר שבקדושה יהיה חשוב ונכבד מאד בעינינו, ולעורר לבבנו לחיות ושמחה כמו מי שמצא שלל רב והשיג אל כל שיתלם לרצות להשיג, שבה תלוי כל קדושת האדם, וזה יסוד דרך קיום התורה ועיקר קבלת התורה כראוי, לראות באור האמונה מה שאנו זוכים להביא ולפעול על ידי כל מצוה ומעשה טוב, וע"י כל לימוד והתבוננות בתורה, ולהרגיש מציאות הנחת רוח לפני השם, עד שיהיה גביה אוננו שיהיה בנו חיות מהקדושה, אשר הכירה זאת הוא בחבי' הבאת מנחה חדשה לפני השם, שהוא השלימות שאנו זוכים ביום קבלת התורה.

כי העיקר הוא לזכות לומר תמיד בשבילי נברא העולם, כמבואר במאמר בחצוצרות (לק"מ ס' ה), היינו לזכות לשמחה נוראה וזו הלי השליחות ממלך מלכי המלכים לתת העולם, ולהכיר במעלת כל דבר בעבודת הבורא, שהנחת רוח הוא שבענין על ידינו - לא זה בראי הכל, וע"י זה התגבר לעינינו במעשיו יותר, לחקן, ולהתפלל וכו'.

אלא שיש התגברות הגורן דין שמפיל מזיכרון זה, ועל ידו נמצא מניעות וכו', ועלינו להתגבר נגד שכחה זו שמכסה על החיות של עבודת השם, כי מחסרון חיות האמיתי הוא נמצא כלל משיכת היצר והנטייתו, כי אין בו חיות מהקורבה להש"ת ואינו יודע בשביל מה חי ונברא, ואז נמשך לחפש חיות מדומה של עוה"ז, ואינו יכול להתעורר לראות השם ולתפילה, כי חסר החיות של האמונה.

ולזה מוכרח שמחה גדולה מאד, שמחה כזו שאינו רק במה שיזכה לעוה"ב, כי כאשר מציאות השמחה שהאדם יודע ממנה הוא רק בענין שמחה עם עוה"ב, אע"פ שההתכלית האמיתי, הוא יש מקום לבלבולים וספיקות שמעט השמחה, כי הרי יקח הרבה שנים עד שיהיה שם וכו', והיצר בל עם מה שבא עכשיו ומצער עכשיו, ואז אין בכוחו להתדבק בהשמחה של שבילי נברא העולם.

לזכות לשמחה זו - צריך ליישר הלב

והנה השמחה הוא בחי נביא, ר"ת יבא ב"ונה נושא אלומותיו - ששמח במה שזוכה, כי רואה הרווח הגדול השמחה הפשוטה הוא בחי נביא באספקלריא שאינה מאירה, בחי כה אמר וגו', אשר אז כל מניעה מבלבל השמחה, אבל יש מקום להשיג ממששים עליו, וזהו שהיא בחי נביא באספקלריא המאירה, שע"ז אנו מתגברים נגד כל מניעה, כי רואה רק השמחה עם הש"ת, ואין שום דבר יכול לבלבל האמונה והשמחה הזו.

ואע"פ שזה מדרגה גדולה, הרי באור הצדיקים אנו נסחפים גם לתוך רוח החיות האמיתי הזה, כי זה כלל מה שהצדיקים הכניסו - רוח של חיות ושמחה בכל יהודי תמיד, ובה נמצא עיקר תקוות האדם לזכות לזכור שמחת שבילי נברא תמיד.

וכדי לזכות לשמחה זו, עלינו ליישר עקמומיות הלב,

שזאת ע"י תפילה וצניעה להש"ת בבחי' רעמים, היינו שנשמע בתוך הלב גודל אור הדיבור של תפילה לפני השם, וכל דיבור מעורר יראת השם כרעם נורא בבחי' הרעם וברוחותי מי יתנובו, וכל דיבור של ברכה ותפילה הוא מתעורר ליראת השם לשמוע ולכוון למה שאומר, שע"ז נעשה בחי' רעם הרווחים ומיישר הלב.

והכח ליישר הלב נמצא באדם רק כאשר מתגבר נגד המחשבות הרוחות, ועומד נגד הפחדים והיראות נפולות, כי מכשול המחשבות הרעות והזרות מטמסם הלב, וכאשר האדם מפחד מאיזה דבר הרי אין בו כח של קול ויראה לפני השם, ואין יזכה לישירות לב, לכן רק כאשר מתגבר להוציא החמקן, המחשבות רעות והפחדים, ולחום נגדם בכל עת בבחי' מצה היינו מחלוקת ומצוואת - אז יזכה לישירות לב.

פסח וספירת העומר

והנה בחג הפסח, ע"י מצות ביעור חמץ וכו' זכינו לצאת מתוקף הדין והרחוק של מ"ט שערי טומאה, שהם כח הדמיון שמפיל בכיזות על האדם, ומרגיש שאין לו שליחות ועבודה לפני השם שיכול להביא לו חיות ושמחה, כי רוח הטומאה סיבב הנפש בקשיות ודמיונות שאינו שייך לזכות וכו', אבל בפסח זכינו לצאת מזה, לקבל אמונה לדעת שהש"ת רוצה בנו, ונתגלה עוצם רוממות גדולת הש"ת, ובה טעמנו טעם של שמחה אמיתית, שהוא הזכות לעשות נחת רוח לאבינו שבשמים שהוא האבות, והשמחה האמיתית, כי זוכה למה שנפשו רוצה בחיות, כי בשביל זה נברא.

אבל אחרי פסח עלינו לבנות השמחה מחדש, להתעורר לבנות החיות האמיתי גם מתוך מה שעובר עלינו משיכת המידות רעות וההסתרה, שמכסה ומעלים החיות ומשרה קטנות ובלבולים על אמיתות אור האמונה והשמחה, עד שנדמה שאפס תקווה ואין שייך לחיות באור התורה כראוי וע"כ עלינו להתעורר בכל יום מחדש ע"י מצות ספירת העומר, שכל יום אנו מעוררים רעם של דיבור הספירה אשר מוכיח לאדם הנה עברו כן ימים שברו זכות לטעום בשבילך נברא, והנה אתה חרוק כל כך, ובה מעורר הלב לצאת מכל מה שמבלבל מחשבתו ביראה רעה ובמשיכת אהבה נפולה, ומטרה הלב ע"ז, כי נעשה רעם גבורות של יראת השם שטמרה הלב, שזה בחי עומר שעורים, שיערה ג' תקיעה, ב' פעמים מצפ"ך שזה בחי הגבורות והדינים שאנו ממתיקים ע"י בחי' רעמים, היינו קול שופר בחי' קול של קבלת התורה שאנו ממששים בכל יום של הספירה ליישר הלב, כי אנו מניפין ומרימים כל היראות הנפולות לשרשם, ויוצאים מהדין שנאחו במחשבות משיכת התאוות.

הספירה - התחלה חדשה בכל יום

כי זה עיקר עבודת ימי הספירה, להתגבר לשמור מוחו לטוהר הדעת כ"ל, וההתחלה הוא שמכניס יראת השם בליבו, לבא לזכור בארבת השם, כי עיקר בירור הדעת הוא על ידי בחינת אהבה בחינת חסד, כמו שכתוב מטטרא דימינא מוחא חוורא ככספא, אבל יראה קודמת לאהבה, ובכל יום שסופרים הימים ממשכינן קול רעם שמוליד יראה בלב, וממילא מתגלה אהבה, כי ע"י היראה ממילא יכולים לבא לזכור אהבת השם ולכלל האמונה והדעת, ועיקר טהרה שיוצאין מטומאת מצרים-מפתח הדעת, לטהרות וקדושת הדעת - הוא בימי הספירה, כאשר האדם מתגבר לעשות מצוואת ומלחמה נגד המחשבות שבלב,

שבועות, כמובא בדברי חז"ל גדול השמחה של שבועות [כמבוא ברב יוסף וכו'], כי אחרי שאנו סופרים מ"ט יום בשבועות אנו יכולים לקבל התורה באמת, לזכות לשמחה אמיתית - שמחה של הש"ת - השמחה מהמצוה בעצמה, שזה עיקר רפואת נפשנו.

זה מה שהקדימו ישראל נעשה לנשמע, אשר זה בחי אור השמחה הגדולה שהתגלה אז כמ"ש "ושמחת עולם על ראשם" לענין הכתרים שזכה כל אחד מישראל אז, כי רק ע"י גדול הדעת והשמחה שכלל לא רצו בשום שטר רק שיוזמן להם השם יתברך מצוה אחרת בשטר מצוה זאת, אמרו "נעשה ונשמע" היינו שיעשו כל אשר דבר ה' מתוך מה שלל מגמתם לקיבל ולזכור הוא ונשמע, שישו לשמח מצוה אחרת.

והתורה ניתנה בקול שופר, כמ"ש "בקולות וברקים עליהם נגילת ובקול שופר עליהם הופעת", כי אז מתגלה כח ימי הספירה שהמשכנו בחי' רעמים, לגלות היראה הגדולה והתגלות האהבה שהוא קבלת התורה, שמתיר הלב הזוכים לשמח בהתורה, ולקבלה בלב בוטר בשמחה גדולה, בכל יום מחדש, כי הרעמים קול השופר הגדול של מתן תורה שומר ומגין עלינו תמיד לפשט עקמומיות שבלב ולזכות לשמחה.

זה בחינת "ספורו חמשים יום" ולא נאמר מ"ט יום, כי עיקר הספירה הוא לבנות הכח לקבל השמחה של יום חמשים שהוא בחינת יובל הגדול בחינת עולם הבא, כי בשבועות נתגלה עליו הש"ת כקוק מלא רחמים, שזה בחי' מידת הרחמים בחי' שער החמשים, אשר בכח הרחמים שייך שגם אנונו נזכה להבין ולראות אמיתות אור השמחה השלימה, וזאת עיקר אור קבלת התורה שעליו לזכות בכל שנה מחדש.

שבע שבחות - להמשיך השבת לכל יום

זה מה שסופרין שבע שבחות, כי העיקר לזכות לשמחה גדולה ועצמנו זו שהוא בחי' שבת.

ולכן ממחרת השבת - היינו מפסח שבו נתגלה גדולת ושמחת ישראל - אנו סופרין עד ממחרת השבת השביעית, כי התחלנו להבין טעם שבת, ואז אנו סופרים כל שבוע נגד יום של שבעת ימי בראשית שבהם נברא העולם, לגלות בהם השמחה של מחרת השבת השביעית, שכל יום של הבריאה יש בו שמחת שבילי נברא העולם יהיה איך שיהיה, וכל יום ויום משבעת ימי בראשית, כל מצוה ודבר טוב - יהיה נכלל בבחי' שבת, להרגיש בחינת שבת שהוא עולם הבא בכל מעשיו המצוות.

ונמצא שיש ז' שבחות, לקודש כל מידה בקדושת השבת, ואפילו יום השביעי שהוא בעצמו שבת קודש צריכין קודם מתן תורה גם כן לספור כנגדו שבוע אחד, כדי שיהיה נכלל ביום שכולו שבת.

כי אמנם שבת הוא מעין עולם הבא, אבל אף על פי כן יכול להיות שאפילו ביום השבת יהיה הכוונה בשביל שטר עולם הבא, ולא יזכה לארדת השמחה השלימה של שער הנון, וע"כ עלינו לזכר כל הימים, להאיר הארת קבלת התורה גם לתוך השבת בימי הספירה, כדי להמשיך עליהם בחינת עולם הבא יום שכולו שבת.

ואז נזכה לקבל השבת כראוי, לזכות למנוחה ושמחה, שיהיה בנו חיות ושמחה במצות השבת אשר הוא עיקר קיום התורה.

אנשי מעשה

ועילאית שחפפה עליהם, ובהרדת הקדוש שאחז בו ב' אהרן, נמשכה השיחה במשך כל הלילה עד סמוך לעלות השחר.

בהזמנות זאת אמר לרבינו: "איך בעט איין אז איך זאל זוכה זיין בעולם הבא צו פארשטיין אייערע שיחות חולין" (אני מבקש מכם שאזכה בעולם הבא להבין את השיחות חולין שלכם).

כאשר נכדו הר"ר נחמן מטשערהין היה מספר סיפור זה, הוסיף, כי שמע את הסיפור מחזקנו כמה פעמים, והיה מסיים בהתרגשות בהתבטאו על אותה הלילה: "אלמלא לא באתי לעולם רק בעבור לילה זו היה די לי!", מרוב עוצם הרגשתו הנוראה שאפפה אותו עד שלא ידע באיזה עולם הוא נמצא. ומני הכירות ראשונה זו עם רבינו דבק בו בכל עוז ובצלח חסו הוא ובני ביתו כל הימים.

והוא היה בנו חיות ושמחה במצות השבת אשר הוא עיקר קיום התורה.

והוא היה בנו חיות ושמחה במצות השבת אשר הוא עיקר קיום התורה.

והוא היה בנו חיות ושמחה במצות השבת אשר הוא עיקר קיום התורה.

והוא היה בנו חיות ושמחה במצות השבת אשר הוא עיקר קיום התורה.

והוא היה בנו חיות ושמחה במצות השבת אשר הוא עיקר קיום התורה.

והוא היה בנו חיות ושמחה במצות השבת אשר הוא עיקר קיום התורה.

והוא היה בנו חיות ושמחה במצות השבת אשר הוא עיקר קיום התורה.

והוא היה בנו חיות ושמחה במצות השבת אשר הוא עיקר קיום התורה.

והוא היה בנו חיות ושמחה במצות השבת אשר הוא עיקר קיום התורה.

והוא היה בנו חיות ושמחה במצות השבת אשר הוא עיקר קיום התורה.

והוא היה בנו חיות ושמחה במצות השבת אשר הוא עיקר קיום התורה.

והוא היה בנו חיות ושמחה במצות השבת אשר הוא עיקר קיום התורה.

והוא היה בנו חיות ושמחה במצות השבת אשר הוא עיקר קיום התורה.

והוא היה בנו חיות ושמחה במצות השבת אשר הוא עיקר קיום התורה.

והוא היה בנו חיות ושמחה במצות השבת אשר הוא עיקר קיום התורה.

אנשי מעשה

ומראה אש לילה

אהרן אמר שיתפלל גם כן מעריב בחדר הגדול.

עם סיום התפילה הזמינו רבינו ללעוד עמו בצוואת, ומיראתו לסרב ונעה להזמנה מוכזבת זו ונשאר לאכול שם את סועדת הערב. ורבינו הקדוש פתח את פיו בחכמה, והרעיק עליו טל תחיה בשיחה קדושה, שכלל בין השאר הדרכה בענייני הרבנות בה החזיק, ועוד עניינים עמוקים בדברים העומדים ברומו של עולם, שכבשו את לבו.

בתוך הדברים גילה רבינו לפניו את המאמר "זאתם תהיו לי ממלכת כהנים" (תורה ל"ד בליקוטי מהר"ן), וכשאמר לו רבינו ענין המובא שם "מלאפום הוא אמיתות מלא-פום", להורות שכלי השפע היינו הפה של הצדיק הוא מלא מאלקות של הש"ת" (ראה בפנים) הבחין ר' אהרן בלהב אש שיצאה מתוך פיו של רבינו, ונתחדד ונתייאר בפחד גדול, וקם מכסאו... ובאותה אוירה מרוממת

והוא היה בנו חיות ושמחה במצות השבת אשר הוא עיקר קיום התורה.

והוא היה בנו חיות ושמחה במצות השבת אשר הוא עיקר קיום התורה.

והוא היה בנו חיות ושמחה במצות השבת אשר הוא עיקר קיום התורה.

והוא היה בנו חיות ושמחה במצות השבת אשר הוא עיקר קיום התורה.

והוא היה בנו חיות ושמחה במצות השבת אשר הוא עיקר קיום התורה.

והוא היה בנו חיות ושמחה במצות השבת אשר הוא עיקר קיום התורה.

והוא היה בנו חיות ושמחה במצות השבת אשר הוא עיקר קיום התורה.

והוא היה בנו חיות ושמחה במצות השבת אשר הוא עיקר קיום התורה.

והוא היה בנו חיות ושמחה במצות השבת אשר הוא עיקר קיום התורה.

והוא היה בנו חיות ושמחה במצות השבת אשר הוא עיקר קיום התורה.

והוא היה בנו חיות ושמחה במצות השבת אשר הוא עיקר קיום התורה.

והוא היה בנו חיות ושמחה במצות השבת אשר הוא עיקר קיום התורה.

והוא היה בנו חיות ושמחה במצות השבת אשר הוא עיקר קיום התורה.

הלכה פסוקה

מאת הר"ה ג'ר' שמעון אנשיין שליט"א
מו"צ דביהכ"ס נחלת חן

המשך הלכות הנוגעות למתפללים מעריב

בער"ש מבעוד יום

תפלת ערבית

א. זמנה: (א) אין להתחיל להתפלל תפלת ערבית לפני זמן פלג המנחה. והמתפלל לפני זמן זה, לא יצא ידי חובתו כלל (מש"כ ר"ע ב) המזמורים של 'קבלת שבת', לכתחילה יש לאומרם לאחר פלג המנחה (ג) זמן פלג המנחה, הוא שעה ורבע זמנית לפני השקיעה, ו"א שהוא שעה ורבע זמנית לפני צאת הכוכבים. ולכתחילה יש להחמיר ולהתפלל מעריב רק לאחר זמן פלג המנחה המאוחר יותר (מש"כ ר"ע ד) אם התפללו מנחה לאחר פלג המנחה, ראה במאמרנו הקודם אימתי אפשר להתפלל ערבית (ה) כלל שבועות, יש להתפלל ערבית לאחר צאת הכוכבים דייקא, משום 'תמימות' (מש"כ ר"ע ז).

ב. קריאת שמע: (א) זמן קריאת שמע הוא רק לאחר צאת הכוכבים, ואי אפשר לצאת ידי חובת קר"ש קודם זמן זה (ב) ולפיק: מתפללים ערבית עם קר"ש וברכותיה, ולכתחילה יש לכוין שלא לצאת אז ידי חובת קר"ש, וכשיגיע זמן צאת הכוכבים חוזרים וקוראים קר"ש בכונה לצאת בה ידי חובה, אבל אין אומרים שוב את הברכות, וכן אין לחזור ולהתפלל ערבית (ג) אין לסמוך על מה שיקרא אחר כך קריאת שמע שעל המיטה (ש"ע ר"ה א ובמש"כ).

ג. ספירת העומר: יש לספור אחרי צאת הכוכבים דייקא. ובידיעבד מי שספר לאחר שקיעת החמה, יצא ידי חובתו, אבל יחזור ויספור לאחר צאת הכוכבים בלי ברכה. במקום שחוששים שאם לא יספרו בציבור, ישכחו לגמרי לספור, אפשר להקל להם לספור מזמן פלג המנחה. אמנם ירא שמים יספרו עם הציבור ויכוין 'שאם אזכור לספור בלילה אני רוצה לצאת בספירה זו' (ש"ע פ"ט ב ומש"כ ב).

זמן קידוש וסעודת שבת

א. לכתחילה טוב להמתין עם הקידוש והסעודה, עד לאחר צאת הכוכבים (ביה"ע ר"ע ד"ה מ"ו). **ואם** קשה להמתין עד אז, אפשר לקדש ולאכול מזמן פלג המנחה. אך ישתדל לאכול 'כזית פת' לאחר צאת הכוכבים (מש"כ ר"ע ה).

ב. אמנם יש ימים שמחויבים לעשות קידוש ולאכול לאחר צאת הכוכבים דייקא: ליל הסדר (ש"ע ת"ע א), ליל ראשון של סוכות (רמ"א תר"ט ג ומ"א י"א), שבועות (מ"א ר"ס ת"ד). **וכן גם:** ליל שני של ראש השנה, ליל יו"ט שני של גלויות, ליל יו"ט שהוא מוצאי שבת. אמנם באלו, יש מקילים בשעת הדחק (ראה ש"ש"כ ח"ב כ).

ג. ודע, שבכל מקום שאמרנו שיש לאכול אחר צאת הכוכבים, אזי יש לקרוא קר"ש קודם. וכן אסור לאכול או לטעום לפני קידוש אפילו שעדיין היום גדול, כיון שכבר קבל שבת או יו"ט.

ד. אם כי אמרנו שאפשר לקדש ולאכול מזמן פלג המנחה, מכל מקום תלוי מתי מתחילים לאכול (מש"כ ר"ע ו'): (א) יש להזהר להתחיל לאכול לפני שיגיע הזמן של חצי שעה לפני צאת הכוכבים. ומי שאכן התחיל לפני הזמן, אין צריך להפסיק באמצע סעודתו כדי לקרוא שמע (ב) ואם הגיע כבר הזמן האמור ועדיין לא התחילו לאכול - יש להמתין עד צאת הכוכבים כדי לקרוא קר"ש, ורק אחרי קר"ש אפשר לאכול (ג) ומי שבכל זאת מתחיל לאכול בזמן האמור, אין למחות בידו (ד) אמנם בימי הספירה, אין להקל כלל בזה ויש להמתין עד צאת הכוכבים ואז לקרוא קר"ש וספירה ואחר כך אפשר לאכול (רמ"א פ"ט ד).

ה. אם ביום שיש הוא 'ראש חודש', ובשבת כבר אינו ראש חודש - צריך לומר בברכת המזון 'רצה' ואין אומרים 'עלה ויבוא' (ראה מש"כ ב"ב ג).

ו. לענין נתיין 'מאה ברכות' שחייבים לברך בכל יום - יש אומרים שהברכות שמברכים לפני צאת הכוכבים, נחשבות ליום שיש. ולפי זה המקדשים והאוכלים מבעוד יום, חסר להם עוד כמה ברכות, ועל כן יש להשתדל להשלים את המניין במשך יום השבת (הליכות שלמה כ"ב כ"ג בצל החכמה ד קנה. אמנם בשראנ המאזי"ה מג, ששולח ליום השבת).

בני הנוערים

קדושת המחשבה

בזה אלפים של התחלות, בהתחדשות גדולה, לתפוס עוד ועוד רגעים של מחשבות טובות, אפילו מחשבות דקות, כחוט השערה. וזהו הטעם של ספירת העומר לפני קבלת התורה, כי לפני שזוכים למוחין קדושים, התגלות של חידושי תורה אמיתיים, שיזכרו את המחשבה שלנו להיות בדביקות תמידית בהש"ת, צריכים אנו את ימי הספירה, בהם בונים את המוח לאט לאט, עוד ועוד חוטים דקים של מחשבות קדושות המפסיקות את רצף הבלבולים.

זהו זמן של הזדככות, ולכן אל תבהל בראותך התגברות של בלבולים דייקא כאשר הנך רוצה להתקרב לה', כי כך הוא הדרך לזכך את המחשבה, על ידי הרבה מחשבות קדושות קטנות. ואל יהיה קל בעיניך איזה התגברות של חוט השערה, כי בכל התגברות שכזו, הנך מעורר את מידות הרחמים, וממשיך לתוך עולם הקטנות והדינים, שערות של דיקנא קדישא - שפע של מידות הרחמים.

(עיין באריכות בליקוטי הלכות סוף תפילין ו')

למה כל כך קשה להלחם עם המחשבות?

זהו עיקר הנחת רוח של הש"ת. וכמו המלכים המתענגים לצפות בחיות ושוררים הנלחמים אלו באלו, כך הש"ת רוצה לראות איך האדם עומד ונלחם עם החיות הלא טובות (ליקו"מ סי' ר"ג).

וכל התהוות מעשה בראשית היה רק בשביל שצפה הש"ת שיהיו אנשים שיהיה להם יסורים בעניין האמונה הקדושה. (שיחות הר"ן סי' ר"ב) וזאת יש לדעת, שמלחמות באמונה הם לאו דווקא כפירות גסות של הכחשת האמונה, אלא כל מיני מחשבות של טבע, דאגות ופחדים, כעס, עצבות וחלישות הדעת.

ולכן יש לזכור זאת, שזהו התענגו של הש"ת, ולא להבהל מריבוי המחשבות המבלבלות. כי כל מחשבה שחולפת במוח איננה סתם מחשבה, אלא היא נשלחה מהשמים בשביל הבחירה, והש"ת רוצה שהאדם יצנח אותה.

מה אני עושה למעשה, כאשר המחשבות לומתים אותי חזק?

דבר ראשון אל תפחד מהם בכלל, כל עיקר כוחם זה הפחד שיש לך מהם, כי הם באים בכמות של צרורות, מכל מיני כיוונים, ובזה הם תופסים את האדם עד שנדמה לו שמשמ אינו יכול להפטר מהם.

אך לזה צריך שתדע סוד גדול, שפעמים נדמה כאילו יש כאן איזה מחשבה גדולה שיש להלחם בו, אך באמת כל כח המחשבה הוא בעצם רצף מהיר של מלא מחשבות קטנות, אלא שהם נדמים למחשבה אחת גדולה וארוכה. וכיון שכן, הרי שיש לך להפסיק בבת אחת את המחשבה, ולהכניס מחשבה קטנה של קדושה, ועל כל פנים מחשבה קטנה של סתם היסח הדעת, שיחה עם חבר, סידור ענין כלשהוא, קריאה בספר, מילי דשטותא וכדו', שבזה בעצמו כבר הפסקת וחתכת את כח הרע, חצית אותו לשניים, הפרדת אותו.

ואפילו שאחר כך הם יכולים לחזור, בכל זאת, תמשיך בשלך, תנסה להסיח דעת, לא באופן של יכוח עם המחשבה המבלבלת, אלא פשוט לברוח, להכניס משהו אחר בראש. תהיה כאדם הרוכב על

הסוס שתופס אותו במושכות ומנסה להחזירו על המסלול הנכון, גם כאשר הסוס משתולל. זכור! אין שני מחשבות יכולות להיות ביחד, הם פשוט באים כל כך מהר לכן נדמה שהם משתלטים עליך, יש לדעת ולזכור שהם בעצם הרבה מחשבות קטנות, וכל מחשבה טובה היא בעצם במקום מחשבה אחת לא טובה.

אל תפחד, אתה יכול! דע לך, ובידל"ה היה חידוש גדול בעניין המלחמה במחשבה, הרבה מאוד נכתב על זה בספרי רביה"ק, הן בחלק של הסור מרע, עצות איך לברוח מבלבולים, או מסתם מחשבות חולמניות, ובעיקר בעשה טוב, לזכות להכניס מחשבות קדושות באופן מיושב בלא בלבולים וחכמות יתירות.

אלא שיש לך לדעת שמלחמה זו היא ארוכה, ויש להתחיל

יפוצו מעיינותך חוצה

השבוע הצלחנו בעז"ה ובזכותכם להגיע לעפולה

בשבוע הבא אנו מעוניינים להגיע גם ליישוב פודס חנה

אולי אתה תביא אותנו לשם?
0548418146

נא להתמלל ולהעתיק בבקשת רחמים ותחנונים

לרשות הילד מאריש
מאיר בן חנה

בזכות רביה"ק יצחק לרפאה שלימה במהרה

לתרומות והצטרפות | 054-8418146 | ת.ד. החיד"א 2/2 בית משמ | פסק: 0765102516 | הצטרפות לנתיבי דודא'ל | subscribe@haleb.org | לרכישת מניה בעסק הנצחי הפקד את מעשרותיך לבנק פאג"י סניף 179 מ-ת: 584924 ע"ש מכו"ן עלה לתרופה

איצור בלום של עבודת ה', ידיעות בחסידות, ועושר רוחני מרוסם.
כל מה שבקשת לשאול, כל מה שהשוקקת לשמוע.
על חג השבועות
להשיג בחנויות המוכרות ובמרכזי ברסלב.
לפרטים:
058-328-8729
לקבלה בדוא"ל: oradaat@gmail.com

הופיע!!!
שאל בני
על חג
השבועות

ה"ר **נחמן הרוביץ** ה"ר - איזוואה
לרגל שמחת הולדת הבן
בזכות רביה"ק יצחק לרוב נחת דקדושה

ה"ר **נחמן גטר** ה"ר - ביתר
לרגל שמחת הולדת הבן
בזכות רביה"ק יצחק לרוב נחת דקדושה

ה"ר **אריה לייב אפשטיין** ה"ר - ביתר
לרגל שמחת הולדת הבן
בזכות רביה"ק יצחק לרוב נחת דקדושה

ה"ר **אהרן ביטל** ה"ר - נעטא זאב
לרגל שמחת אירוסין בנו הבה"ח נחמן ה"ר
ומחוננו

ה"ר **נחמיה יצחק** ה"ר
לרגל שמחת אירוסין הבת
בזכות רביה"ק יצחק לרוב נחת דקדושה

ה"ר **נחמן אלי** ה"ר - ירושלים
לרגל שמחת הולדת הבן
בזכות רביה"ק יצחק לרוב נחת דקדושה